CANVI DE VIDA A CONSEQÜÈNCIA DEL CORONAVIRUS

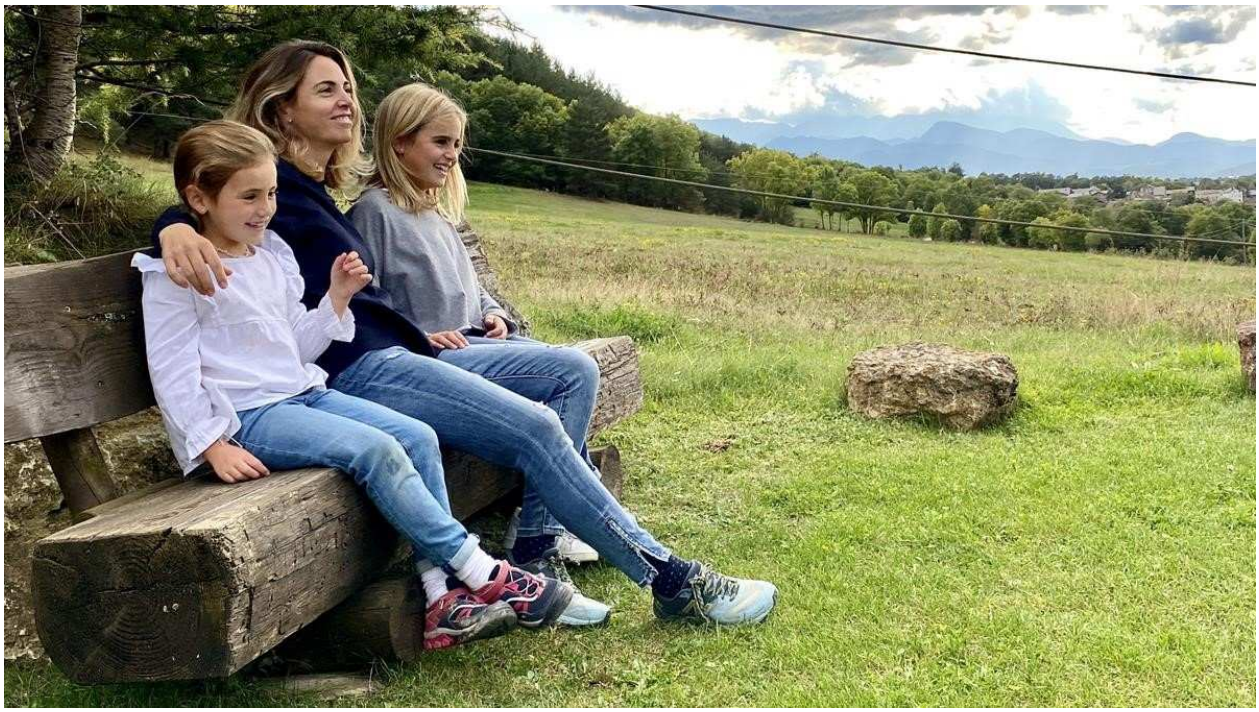
De 'pixapins' a veïns

La Belén i el Carlos han deixat la seva casa de Barcelona en un traster i, convençuts, se n'han anat a viure a la Cerdanya

Al marge de l'estalvi, valoren la calma, el teletreball i una educació més lliure i calmada per a les nenes

Carlos Márquez Daniel

Dimarts, passades les cinc de la tarda. **La Belén** ja ha anat a buscar les nenes mentre **el Carlos és a Tarragona** treballant. Amb un passeig pels voltants n'hi ha prou per adonar-se'n del **profund canvi de xip**. Les petites **Inés i Ana** acompanyen el visitant bosc endins, on tenen un parell d'arbres que han convertit en **cabanes**. Porten les típiques Quecha que aguantarien un passeig per Venus i van indicant el camí. «Aquí hem de posar una corda per baixar», diuen. Aquesta família que fa uns mesos era **100% urbanita** ha decidit abandonar Barcelona per instal·lar-se en un **poble de la Cerdanya**. Fa dos mesos i mig que hi són, i, de moment, tot i que saben que l'hivern serà cru, no es penedeixen de res. La **despoblació rural** sí que deu alguna cosa a la Covid.

La Belén i les seves filles, en la urbanització en què viuen / carlos márquez daniel

Vivien en una cruïlla amb molta vida on hi ha un enorme concessionari. Molt soroll. Tota aquella casa és ara en un traster. Les nenes estudiaven en una escola enorme, el pare anava i venia cada dia de Tarragona, on fa de director comercial d'una empresa de transports, i la mare compaginava l'oficina amb el treball a casa al capdavant de la seva **pròpia companyia de recursos humans**. Tot bé. Va arribar la pandèmia i va aflorar un debat que no era nou per ells: ¿**I si marxem a viure fora de la ciutat**? Van pensar passar el confinament a la Cerdanya, però la idea es va esfumar quan es va aprovar l'estat d'alarma. Al juliol ja sí que s'hi van instal·lar i va ser llavors quan la Belén, potser per defecte professional, va començar a traçar un pla rodó per abordar el Carlos. «Vaig parlar amb persones que vivien aquí i vaig començar a buscar escoles. Quan ho vaig tenir tot, l'hi vaig plantejar». El pare, d'entrada, hi va veure més inconvenients que virtuts. «Li vaig recordar la **falta de normalitat** en la tornada al col·le, la possibilitat de viure amb més tranquil·litat, la sort de compartir junts aquesta experiència familiar, el fet de **poder tornar** quan ho vegem clar». Va acceptar.

Fugir del virus: ¿i si ens en anem al camp?

Escola a França

Si abans ho havien parlat, era per si sortia una **oportunitat laboral a l'estranger** per algun dels dos. Tot això d'aprendre un altre idioma, una altra cultura, fer nous amics..., i més aviat que tard, tornar a casa. Tot i que sigui més a prop del previst, podran mantenir part d'aquesta filosofia, ja que a les nenes, de 9 i 7 anys, les han inscrit en una **escola de Sallagosa**, a França, a l'escola **Jordi Pere Cerd**à, un centre transfronterer i plurilingüe on cada matí, a

l'arribar, comencen el dia corrent per un parc de la vora. La Inés, la més gran, diu estar encantada. Explica que no li agrada Barcelona perquè hi ha **«massa soroll»,** i l'única cosa que de moment li fa arrufar el nas és haver de compartir classe –i també habitació– amb la seva germana petita. Són les coses de l'**escola rura**l, que aprenen tots alhora, des dels 7 anys fins als 12, a la mateixa aula. La Belén té la sensació que amb el canvi, sigui l'escola o l'entorn, la preadolescència de la Inés s'ha frenat. «Aquí hi ha menys tonteries», diu.

Les nenes no troben a faltar la ciutat i els pares, per ara, només temen el cru hivern

El seu cas, per cert, no és cap anècdota: a l'escola hi ha unes altres cinc famílies que han canviat la ciutat per la muntanya. ¿I si hi ha estat d'alarma i tanquen la frontera? La Belén explica que tenen un certificat per anar a classe. Entrar i sortir, res de parar al **Carrefour a comprar formatge**. No gaire lluny d'aquí, a mitja hora amb cotxe, l'escola Ridolaina també ha notat un increment d'alumnes de ciutat. **Gemma Bach**, la directora d'aquesta petita escola, explica que tots els casos són similars, famílies que tenien l'espineta d'abandonar la gran urbs i que ara han considerat que era el **moment oportú.** Una, de fet, vivia al carrer d'Aragó, potser un dels més incòmodes de la capital catalana.

Observant des de casa l'arribada de caçadors de bolets / carlos márquez daniel

Tot va venir molt rodat en aquest nou projecte. El Carlos, després de pair la idea, ho va plantejar a la seva empresa, una companyia tradicional, que, no obstant, li va permetre **combinar el teletreball amb l'activitat presencial**. Se'n va dimarts a primeríssima hora i torna dijous a la tarda. I la Belén només ha de baixar per a **l'entrevista final dels candidats** després d'unes fases prèvies de selecció fetes de manera virtual. La major part de la seva feina la fa des de casa, on no tenen tele però sí que van **instal·lar internet**. Allà té molt a fer el Departament d'Empresa i Coneixement, que té entre mans un ambiciós projecte per **portar la banda ampla a tots els municipis catalans** en els quals

es desenvolupi una mínima activitat econòmica. La idea és tenir el cable totalment desplegat abans del 2023.

«Vam fer números i ens hem adonat que aquí reduïm la despesa gairebé el 65% respecte a Barcelona»

Un altre factor a tenir en compte és l'**estalvi**. Després de fer números, s'han adonat que aquí gasten el 65% menys que a Barcelona. No només pel **cost de la vida**: allà estaven de lloguer i això és seu, el preu de l'escola i les extraescolars és molt inferior, menys viatges, pocs sopars... Ja tenen el pagès a qui comprar les **verdures**, els han parlat d'un home que ven una **carn formidable** a Prullans..., a poc a poc van aconseguint l'entorn, canviant la pell del 'pixapí' per la del resident empadronat. I amb una novetat a què els **ha sigut fàcil acostumar-se**. La calma. «Ahir era dilluns i a la tarda estàvem els quatre jugant a cartes. Això era impensable a Barcelona. La ciutat és molt gran i té **moltes exigències** que no permeten que et relaxis».

«Per anar-se'n al camp cal poder conciliar la feina»

Ai, els avis...

Si haguessin d'assenyalar algun punt feble, al marge de l'hivern que encara no han viscut més enllà dels caps de setmana en què venien a disfrutar de la neu, és la **llunyania dels avis**. Explica la Belén que són els que pitjor ho han encaixat. Perquè s'ha acabat això d'anar un dimecres qualsevol a veure'ls a casa (a buscar-los a l'escola millor que no, que la **Covid segueix lliure**). Ara ja tenen l'excusa ideal per pujar, però sens dubte, per a ells no serà el mateix. Per compensar-ho, quan baixen a Barcelona s'instal·len a casa seva perquè puguin fer un **intensiu de les nenes.**

La Belén i el Carlos **no s'han fixat una data de tornada**. Ho aniran veient. Saben que l'escola no els guarda la plaça, però no els preocupa, perquè segurament, quan arribi el moment, buscaran una **escola més petita**. Les nenes tenen la majoria de les tardes ocupades gràcies a les **extraescolars muntades pel poliesportiu municipal** de Puigcerdà. També van a una hípica on els ensenyen tot el que té a veure amb el món dels cavalls. Les anades i vingudes al tennis o a la piscina les organitzen amb els altres pares. La relació molt més estreta entre famílies és una altra de les coses que els ha enamorat d'aquesta nova vida.

Després de xerrar surten al jardí i a la llunyania veuen un parell de caçadors de bolets. Elles ja no són 'pixapins', així que examinen els visitants amb mirada local. No els coneixen, però bé, els deixaran fer.